

טו בשבט – חג החנוכה

הזיקוקו להן, אך יהי לו העוגה האמיתית, המנוחה, למען יתרגע על ד' ועל טובו.

11. ספר שם משמויאל פרשタ אמרו - שנת תרע"ה

ולפי האמור יש לפרש דבריו הש"ס ברכות (ס"א). רב אמר "יצה"ר דומה לΖבוב וושׂב בין שני מפתחי הלב ושמואל אמר כמין חטה ה". וכ"ק אבוי אדומו ר' צללה"ה פרש דאפלי בעיקר מהות יצה"ר, רב אמר כמין חטה יצה"ר להשתוקק לדברים חומרים מאוזים כאמור ז"ל (שבת ק"ב). אשר חמת מלא צואה, וזה שדומה לΖבוב שהוא מאוז וшибוב במקומ מיאzos; ושמואל אמר שמהותו היא שמתהו לילך אחר דעתו ושאל להתבטל דעתה תורה וזה כמין חטה שהחטה היא הנוננת דעת באדם ז"ל (ברכות מ'). אין התינוק יודע לקרות אבא ואמא עד שיטעם טעם דגן, עכ"ד, ולפי דרכם הנ"ל יש לומר בלשון אחר, שרבי שדומה לΖבוב וшибוב בין שני מפתחי הלב, היינו שאינו מניח שהמוח אייר לב והוא כאבן מונח ומطمטט את פתחי הלב, עד של כל ההארות של המוח נשארים מקופין ואין הלב נטפע ומרתgas לרגליהן, והוא פגם הלב, ושמואל אמר כמין חטה היא, היינו פגם המוח שמראה פנים לאמר לטוב רע ולרע טוב, והיינו שמתלבש בלבוש דעת המכונה בשם חטה נ"ל ומוכה את האדם בסוגר ומראה לו פנים שכח ציריך להיות, ובאמת שניהם מודדים דתרתי"ה או אtiny"ה ב', אלא מר אמר שזה הוא העיריך ומר אמר שזהו העיריך, וכל אלה נמשכים מפהת חטא אדה"ר שה' בכפלים ונשתאב בו יצה"ר בכפלים, ע"ז עשה ג"כ פירוד בין העליונים לתחתונים נמי בכפלים שהעליונים אינם משפיעים כ"כ והתחתונים אינם מקבלים:

יד' המלאכות ואפי' ובישול למען תפ Err ותננה מהארש של הנחש,

ושאר הפירות שנאכלין חין מוריין שלא היה בהם כ"כ ארוס, ומ"מ פטור בלבד כלום אי אפשר. ואיתא בש"ס שבת (ל' ע"ב) כי לעתדי עתידה הארץ שראוי שתוכזא גLOSEKOT, מפני שרוח הטומאה עבור מן הארץ, ותה' ההשיפה רק מסטרא דקדושה, אז יגדלו הפירות בשלימותם. וכשיישראל היו נרכיס להשה"י והיו שרירין על אדמות הארץ הקדושה ה' מעין זה, ע"כ היהת הברכה מצויה בגידול הפירות בכמות ובאיכות. ונראה כמובן שהשיפעת הקדושה הייתה מד' הספרות כ"ל,

9. ספר פרי צדיק לראש חדש בשבט – אות ג'

וכן בחודש זה ראש השנה לאלנות כמו שאמרו (ריש וראש השנה) בא' בשבט ראש השנה לאילן ובית היל בט"ז בו.....
דקדודם החטא היה החטה גם כן פרי העץ כמו שהיה לעתדי שאמרו (שבת ל' ע"ב) עתידה הארץ ישראל שתוכזא גLOSEKOT וכו', וכן היה קודם הפגם החטא גLOSEKOT מוכנת למיכל אדם ככל הפירות. רקה אחר כך נתקל בדעת אפר וגו', ועוד כמה יגיאות יגע אדם הראשון עד שמצא פת לאכול חרש וזרע והצר וכו'

10. עין איה / שבת א' / פרק ראשון / ט'

ולול שנפל האדם במוסרתו, עד שייצור אורב לו תמיד וציריך הוא לגדיות "בציעת אפיק תאכל לחם", למען יהיה מוטרד בטרפו וייגעת ד"א מסיעת ג"כ להשיכח ממנו עוֹף, ע"כ לפוי טבע האדם עכשוי שנגעה כבר, הרי הטורה וועל המלאכה היא שלימות לו. אמן לא זהה נוצר, כי עוד יבא אל גמר תעדותיו שלא יהי צריך לעזר הרהדרה החומרית בעמל המלאכות הרבות, שצרכי החיים בצרוף קלקיי הטבע

1. משנה מסכת ראש השנה פרק א'

ארבעה ראשי שנים הם.... באחד בתשרי ראש השנה לשנים וצמחיון ולזגולות, לנטעה ולירקות. באחד בשבט, ראש השנה לאילן, קדברי בית שמאי. בית הלל או פרמים, בקמsha עשר בו:

2. תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף יג/ב אלין בתר חנטה, תבואה וירק בתר לקיטה.

3. רע"ב
ראש השנה לאילן - לעניין מעשר פירות, שאין מעשרין פירות אילן שנחנטו קודם שבט על שחנטנו לאחר שבט, דהיינו אזיין בתר חנטה.

4. ריש' ראש השנה דף יד/א
לכך הלכו אליו אחר חנטה, שכל גדיות פירותיו על ידי שהעלאת שرف האילן לפני חנטה הו:

5. עזרא זט: "...
חניטין, מלח, פפר ומשח, קמאמר פקניא ד' בירושלם, לך מאתייבב להם يوم ב'iom ד' לא שלו"

6. ספר בראשית פרק ג'
(יט) בצעת אפיק תאכל לסת עד שזבק אל הקדמה כי ממנה לקחת כי עפר אתה ואל עפר תשוב

7. אבן עדרא
(יט) וטעם בצעת אפר שהו צריך לטrhoח להזרות ולטחון ולולש ולבשל ולא כמאכל הבהתות.

**8. ספר שם משמויאל פרשタ תבאו - שנת תרע"א
והרמ"ע כתב - שחתה מלשון חנטה. שכל גידולה
הוא רק כמו החנטה הקודמת, וצריכה להתתקן על**